

ните си правдини, да извоюватъ съ помощта на Русія, и политическите си. Така мислило и руското правителство, така мислилъ и рускія народъ, така мисляли и родолюбците Българи въ Одеса: Априловъ, Палаузовъ, Тошковъ, Рашеевъ и др.

Само едно не ми аресва, прибавилъ Чинтуловъ, то е прѣбързаніе, прѣждеврѣменни въстанія, станали до сега прѣди общото ни духовно народно съзнание, безъ никаква организація, безъ никакво прѣдварително споразумѣніе между дѣйците революціонери, а това става оръжіе въ ржцѣте на гръцките владыци да нж шпионствувать, да нж издаватъ и клеветятъ прѣдъ Турцыге, които ся озлобляватъ противъ Българите и тжй народътъ ни ся излага на истрѣбленіе*.

Врѣмето бѣше вече напрѣднало, обѣдъ приближаваше, когато Чинтуловъ стана и отиде въ училището си, като ся обѣща да дойде слѣдъ обѣдъ, за да ся продължи разговорътъ имъ, защото не былъ свършилъ още своя разказъ, а Поповичъ задържа гостите си за обѣдъ.

Прѣзъ врѣме на обѣда, за да ся усвѣдоми за сегашното положеніе на духоветѣ въ Сливенъ относительно приготвленіята за въстаніе и за дѣйността на по-събуденитѣ и прѣданны кѣмъ дѣлото младежи, прѣзъ послѣдните четири години, Христу подпитваше Поповича и за Ст. Гидикова, за Попъ Йордана, за Хаджи Димитра и пр. Поповичъ въ общи чърти задоволи любопитството му съ забелѣжка, че слѣдъ разпрѣскването изъ Балкана на ратниците по прѣдидвѣгодишното търновско въстаніе, духовете като че позаспали, особено пѣкъ слѣдъ като турските власти заловили въ Сливенъ Стоилъ Попова и слѣдъ изгонваніето на Раковски вѣнъ отъ границите на Сърбія. — Тѣ отвърнаха вече, каза той, поглѣдите си отъ кѣмъ Сърбія, надѣющыся един-